

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121241184
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6121241184.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. E. F., zastúpený advokátom JUDr. Ondrej Szilágyi, so sídlom Dr. Vodú 2, 984 01 Lučenec, proti žalovanému G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX D. E. F., zastúpený Advokátska kancelária M & P Dzuroška, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavova 468/31, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 47 254 513, o zaplatenie 6 160,64 €, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 5C/16/2021-243 z 25. októbra 2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4 255,91 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 09.02.2021 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietá.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 38,16 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania žalobcu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel v celom rozsahu žalobe o zaplatenie 6 160,64 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 09.02.2021 do zaplatenia. Podľa dôvodov rozhodnutia uplatnená pohľadávka predstavuje náhradu za stratu na zárobku vo výške 4 870,93 € vypočítanú za mesiace január 2020, máj 2020, jún 2020, júl 2020, august 2020, september 2020 a trovy trestného konania 1 289,71 €, ktoré vynaložil žalobca ako poškodený na právne zastúpenie svojej osoby vo veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 22T/94/2020. O povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu za stratu na zárobku vo výške 4 870,93 € rozhodol podľa § 446 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“) v znení: „Náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako úrazový príplatok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.“. Výšku náhrady za stratu na zárobku odvodil od potvrdenia zamestnávateľa žalobcu ako poškodeného, kde sa strata na zárobku vykazovala v každom mesiaci ako rozdiel medzi mzdou, ktorá by žalobcovi v tom ktorom mesiaci prináležala (1 355,- €) a vyplatenými nemocenskými dávkami (súd prvej inštancie nesprávne v dôvodoch rozhodnutia uvádza, že žalobcovi bola v tom ktorom mesiaci vyplatená mzda – poznámka odvolacieho súdu). Priznanie nároku na náhradu za stratu na zárobku odôvodnil súd prvej inštancie stroho, že „tento nárok považoval za dôvodný v zmysle § 446 Občianskeho zákonníka“. Vo vzťahu k príslušenstvu pohľadávky, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 160,64 € od 09.02.2021 súd prvej inštancie uviedol len to, že „priznal žalobcovi... aj úroky z omeškania vo výške 5 % od 09.02.2021 do zaplatenia, t. j. 5 dní odo dňa prevzatia zásielky žalovaným“.

1.1 Prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaný bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T/94/2020 zo 06.08.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.

4To/72/2020 z 15.10.2020 uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva, ktoré spáchal vo vzťahu k žalobcovi. Žalovanému bolo v trestnom konaní uložené nahradiť žalobcovi škodu vo výške 9 869,05 €, z titulu bolestného 6 078,- €, nákladov na lieky a pohonné hmoty v sume 1 508,34 € a ušlej mzdy za mesiace február 2020 až apríl 2020 v sume 2 282,71 €, so zvyškom nároku bol žalobca odkázaný na civilný proces, vrátane trov trestného konania vo výške 1 289,71 €. Na základe akého zákonného ustanovenia vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov trestného konania vo výške 1 289,71 € súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia neuviedol. Posúdil len výšku uplatneného nároku na náhradu trov trestného konania podľa ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) Vyhovenie žalobe v tejto časti odôvodnil v bode 25 tak, že „vyčíslené trovy právneho zastúpenia sú uplatnené dôvodne a v správnej výške, súd ich taktiež z tohto dôvodu priznal“.

1.2 K pochybnostiam žalovaného o dĺžke trvania pracovnej neschopnosti žalobcu až do 30.09.2020 vzhľadom na obsah lekárskeho správ z 29.01.2020, 02.06.2020, 26.06.2020, 28.07.2020 a 25.09.2020 súd prvej inštancie uviedol, že pre spochybnenie dĺžky pracovnej neschopnosti a spôsobu liečby a nariadenie znaleckého dokazovania za účelom zistenia, či dĺžka pracovnej neschopnosti žalobcu bola v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia žalobcu dňa 01.01.2020 „nie je dostatočná len jednoduchá pochybnosť, ale je nutná pochybnosť, ktorá je založená na relevantných dôvodoch, čo podľa názoru súdu v tomto prípade absentuje“.

1.3 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s prihliadnutím na úspech strán v spore podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie za použitia odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) Civilného sporového poriadku (súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz – znalecké dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré potom mali za následok nesprávne právne posúdenie veci).

2.1 Žalovaný nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že svoje pochybnosti o potrebnej dĺžke pracovnej neschopnosti na doliečenie žalobcu (či nešlo o účelové predlžovanie liečenia a práceneschopnosti, prípadne o jej predĺženie nesprávnym liečebným postupom) nepodložil dostatočne relevantnými dôvodmi. Už vo svojom vyjadrení z 25.05.2021 v súvislosti so žalobcom predloženými neurologickými lekárskejšími správami poukázal žalovaný na to, že správy nedávajú odpoveď na žalovaným položené otázky, žalovaný oznámil, že tieto správy považuje za neobjektívne. V správe o neurologickom vyšetrení z 02.06.2020 bolo uvedené, že kontrolné CT vyšetrenie mozgu z 29.01.2020, t. j. 29 dní po zranení žalobcu je bez patomorfologických zmien, konštatoval sa zlepšený stav; dňa 26.06.2020 mala byť žalobcovi podaná infúzia, ale nie je v správe uvedené, v súvislosti s akými zdravotnými problémami; od 26.06.2020 boli zrealizované už len dve vyšetrenia neurológom v dňoch 28.07.2020 a 25.09.2020 so záverom „schopný pokračovať v doterajšej práci hasiča“. K zlepšeniu zdravotného stavu žalobcu údajne došlo po úprave liečby. Táto správa evokuje ďalšiu otázku, či k predĺženiu liečenia a práceneschopnosti žalobcu nedošlo aj v dôsledku nesprávnej liečby. V znaleckom posudku vypracovanom pre účely trestného konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 22T/94/2020 je uvedené, že zranenie žalobcu si vyžiadalo hospitalizáciu 6 dní vrátane operácie, prvé dva týždne boli sprevádzané bolesťami hlavy a celej tváre, opuchy a podliatiny sa vstrebali po zhruba štyroch týždňoch, funkcia žuvania normálnej pevnej stravy sa obnovila najskôr o dva mesiace od úrazu a športovú či fyzickú aktivitu neodporúčal znalec žalobcovi najmenej po dobu troch mesiacov od úrazu. Podľa rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T/94/2020 zo 06.08.2020 zranenie, ktoré žalovaný spôsobil žalobcovi 01.01.2020, si vyžiadalo práceneschopnosť v trvaní 12 týždňov.

2.2 Žalobcom uplatňovanú náhradu straty na zárobku za obdobie máj 2020 až september 2020 považuje žalovaný za nepodloženú, neakceptovateľnú a vyvolávajúcu pochybnosti, či odráža skutočný stav a súvisí so zranením, ktoré žalobcovi spôsobil žalovaný 01.01.2020. V rámci adhézneho konania si uplatnil žalobca ušlú mzdu za mesiace február až apríl 2020, t. j. za 16 týždňov od úrazu, ako aj bolestné a tieto pohľadávky mu boli v trestnom konaní aj priznané. Predlžovanie pracovnej neschopnosti žalobcu až do 30.09.2020 nepreukazuje, že táto práceneschopnosť skutočne súvisela so zranením z 01.01.2020. Z tohto dôvodu bolo nevyhnutné vypracovať vo veci ďalšie znalecké dokazovanie a objektivizovať následky zranenia žalobcu, vrátane správnosti liečebných postupov a s tým súvisiacej dĺžky pracovnej neschopnosti.

2.3 Napriek žiadosti žalovaného súd prvej inštancie neposúdil prípadnú spoluzodpovednosť žalobcu na vzniknutej škode v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka. Žalobca bol dňa 01.01.2020 pod vplyvom alkoholu a mal slovné narážky na tam prítomné dievčatá.

2.4 Rozsudok súdu prvej inštancie je nezákonný v časti priznanej sumy 1 289,71 € ako trov trestného konania. Žalobca si mal túto pohľadávku uplatniť v trestnom konaní podľa § 557 ods. 1 Trestného zákona (správne Trestného poriadku – poznámka odvolacieho súdu).

2.5 Žalovaný nesúhlasí s uložením povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný sa dopustil skutku ako mladistvý študent bez finančného príjmu. Nedisponuje žiadnym majetkom, preto bol nútený požiadať v tejto veci Centrum právnej pomoci o bezplatnú právnu pomoc a žiadosti bolo vyhovené. Vzhľadom na sociálnu odkázanosť žalobcu mal súd prvej inštancie aplikovať na rozhodnutie o trovách konania ustanovenie § 257 C. s. p.

2.6 Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a náhradu trov odvolacieho konania priznal žalovanému.

3. Žalobca odvolanie k vyjadreniu žalovaného nepodal.

4. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 ods. 1 Civilného sporového poriadku prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre jeho nariadenie v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. Žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch, v tomto rozsahu bol v súlade s § 379 C. s. p. uskutočnený prieskum správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie na základe odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom (§ 380 ods. 1 C. s. p.) a ex offo podľa § 380 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd vady procesných podmienok nezistil a odvolanie žalovaného vyhodnotil ako čiastočne dôvodné, čo sa prejavilo vo výroku rozhodnutia odvolacieho súdu (čiastočným potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správneho vo výroku podľa § 387 ods. 1 C. s. p. a čiastočnou zmenou rozsudku podľa § 388 C. s. p. po obsahovej stránke, avšak pre lepšiu zrozumiteľnosť výroku) formálne meniacim výrokom rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie z 25.10.2024 je druhý v poradí vydaný po zrušení jeho skoršieho rozhodnutia uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/93/2022 zo 16.08.2023, v ktorom odvolací súd podrobne rozobral, aké nároky si uplatnil žalobca v adhéznom konaní v trestnej veci Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T/94/2020, v ktorej časti bolo jeho návrhu na náhradu škody vyhovené a v čom sa odlišujú nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní. Po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie uskutočnil súd prvej inštancie jedno pojednávanie dňa 25.10.2024, na ktorom žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu predniesol návrh na nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru súdneho lekárstva, ktorý by mal zodpovedať otázku, či zranenia spôsobené žalobcovi 01.01.2020 si skutočne vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosť až do 30.09.2020. Na námietku žalobcu, že súkromno-znalecký posudok si mohol dať žalovaný vypracovať v priebehu konania na súde prvej inštancie právny zástupca žalovaného uviedol, že žalovaný nemá finančné prostriedky na úhradu tohto znaleckého dokazovania, preto žiada, aby znalecké dokazovanie vykonal súd (na koho trov, neuviedol). Súd prvej inštancie už na tomto pojednávaní odôvodnil nevykonanie znaleckého dokazovania tak, že ak žalovaný nespochybňuje lekárske správy ani liečenie u žalobcu, znalecké dokazovanie nenariadi. Sudkyňa požiadala dňa 18.11.2024 predsedu súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia vo veci s odôvodnením, že ide o rozhodnutie zložitejšie z právnej a aj skutkovej stránky. Písomné vyhotovenie rozsudku vyhláseného 25.10.2024 nezodpovedá takémuto hodnoteniu sudkyne, keď „skutkovo a právne zložitú vec“ odôvodnila strohými nič nehovoriacimi vetami (kurzívou vyznačené v bode 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Napriek tomu strany sporu aj odvolací súd porozumeli rozhodnutiu súdu prvej inštancie vzhľadom na informácie strán sporu a ich zástupcov vzťahujúcich sa k prejednávaniu sporu a predchádzajúce inštruktážne rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (porušenie práva na spravodlivý proces pre nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia) neuplatňuje. Návrhu žalovaného na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenie veci tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie nebolo možné vyhovieť pre príkaz zakotvený v § 390 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého musí odvolací súd sám rozhodnúť vo veci, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

6. Odvolací súd je podľa § 383 C. s. p. viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

7. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, ktorý vzal za základ pre svoje rozhodnutie aj odvolací súd je nasledovný:

Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-1/1-VYS-LC-2020 z 3. januára 2020 bolo vznesené obvinenie ml. G. H. za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona za to, že dňa 01.01.2020 v čase okolo 2.10 hod. v obci Kokava nad Rimavicou napadol žalobcu a spôsobil mu zranenia s predpokladanou dobou liečby a práceneschopnosti nad 42 dní. Žalobca vypovedal ako poškodený pred OR PZ Lučenec dňa 5. februára 2020. Uplatnil si nárok na náhradu škody, ktorú pri výsluchu vyčíslil nevedel. Zranenia žalobcu pri útoku žalovaného dňa 01.01.2020 sú popísané v znaleckom posudku č. 19/2020 J. K. H. L., so sídlom M. XXX, J. vyhotoveného pre zadávateľa OR PZ v Lučenci, v ktorom sa znalci vyjadrovali aj k dĺžke pracovnej neschopnosti žalobcu; v odpovedi na druhú otázku (určiť dobu liečby a PN u poškodeného, vzhľadom k zraneniam zisteným znalcami, či tieto u menovaného zanechajú trvalé následky) znalci uviedli, že liečba aj práceneschopnosť poškodeného v čase vypracovania posudku pokračuje pri nekomplikovanom priebehu, predpokladajú jej trvanie na 10 až 12 týždňov od úrazu. Vzhľadom na typ zamestnania je priznaná doba práceneschopnosti 3 mesiace od úrazu. Zranenie zanechalo trvalý následok v podobe praktickej straty troch zubov, vzhľadom na trieštivú zlomeninu nosa s výrazným posunom a zlomeninu čelusti nemožno vylúčiť aj následok v podobe deformácie nosa a chybného zhrzyzu, ktorá spôsobuje kozmetický defekt pre deformitu nosa a aj funkčný deficit pri žuvaní. Ich eventuálnu prítomnosť je potrebné posúdiť o jeden rok. Znalecký posudok bol vypracovaný 31.01.2020. Obžaloba vo veci bola podaná na Okresný súd Lučenec dňa 08.07.2020, pojednávanie v trestnej veci na Okresnom súde Lučenec sa uskutočnilo 06.08.2020 aj za účasti poškodeného, ktorý oznámil súdu, že jeho práceneschopnosť stále trvá. Na pojednávaní v trestnej veci nevzniesol žalovaný námietky proti dĺžke pracovnej neschopnosti žalobcu. Obžalovaný sa ku skutku priznal. Netvrdil v trestnom konaní, že žalobca vyprovokoval útok a z tohto dôvodu by mal znášať časť škody, ktorá mu vznikla. Naopak, obžalovaný (žalovaný) vyhlásil, že sa chce verejne ospravedlniť poškodenému B. a vyslovil ľútosť nad svojím činom. Rozsudkom zo dňa 06.08.2020 č. k. 22T/94/2020-407 bol obžalovaný mladistvý G. H. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý sa podmienčne odložil s určením skúšobnej doby a uložením probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v trvaní dvoch rokov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť v zastúpení zákonným zástupcom G. H. nahradiť poškodenému A. B. škodu vo výške 9 869,05 €. So zvyškom nároku na náhradu škody vrátane trov právneho zastupovania vzniknutých poškodenému v trestnom konaní bol žalobca podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázaný na civilný proces. Okresný súd Lučenec v rozsudku sp. zn. 22T/94/2020 odkazoval na ustanovenie § 557 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého, ak bol poškodenému aspoň sčasti priznaný nárok na náhradu škody, je odsúdený, ktorému bola povinnosť na náhradu škody uložená, povinný nahradiť poškodenému trovy potrebné na účelné uplatnenie jeho nároku v trestnom konaní, vrátane trov vzniknutých pribratím splnomocnenca, ale s odkazom na komentár k Trestnému poriadku sudkyňa rozhodujúca trestnú vec uviedla, že trovy poškodeného uvedené v § 557 ods. 1 Tr. poriadku nemožno považovať za „škodu spôsobenú trestným činom“, a preto o ich náhrade nemožno rozhodnúť podľa § 287 ods. 1 Tr. por., z uvádzaného dôvodu bol poškodený so zvyškom svojho nároku odkázaný na civilný proces podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku. V odvolaní proti časti rozsudku odsudzujúceho žalovaného k povinnosti nahradiť škodu žalobcovi obžalovaný proti uloženej povinnosti nahradiť škodu vzniesol námietky s tým, že poškodený je úrazovo poistený, škoda by mu mala byť nahradená z úrazového poistenia a nemala byť uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu v zastúpení mladistvého otcom ako zákonným zástupcom, ktorý nebol účastníkom trestného konania a nemôže byť zaviazaný na náhradu škody. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 4To/72/2020 z 15.10.2020 zrušil rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T/94/2020 vo výroku o povinnosti nahradiť spôsobenú škodu a sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že obžalovaný ml. G. H. je povinný podľa § 287 ods. 1 Tr. por. nahradiť poškodenému A. B. škodu vo výške 9 869,05 €. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného A. B. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. V dôvodoch rozhodnutia odvolací súd odkaz poškodeného so zvyškom nároku (trov právneho zastúpenia v adhéznom konaní) na civilný proces neodôvodnil.

V trestnom konaní si žalobca uplatňoval náhradu za stratu na zárobku za mesiace február, marec, apríl 2020. Tento nárok aj v adhéznom konaní označil za ušlú mzdu, tvrdil, že za mesiace 02/2020 bola

vyplatená žalobcovi ako poškodenému čistá mzda 574,29 €, ale bez pracovnej neschopnosti by mu bola vyplatená čistá mzda vo výške 1 355,- €. Rovnakým spôsobom vyčíslaval ušlú mzdu za mesiac 03/2020, kde tvrdil vyplatenie čistej mzdy 613,90 € oproti štandardnej 1 355,- €. V mesiaci 04/2020 tvrdil žalobca výplatu čistej mzdy sumou 594,10 € oproti sume 1 355,- €. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu Ministerstvo vnútra SR však vyplýva, že sumy uvádzané žalobcom ako vyplatená čistá mzda boli nemocenské dávky, nie čistá mzda; mzdu žalobca nepoberal z dôvodu trvajúcej pracovnej neschopnosti. V žalobe o náhradu škody v tejto veci sp. zn. 5C/16/2021 žalobca znovu uvádza, že v dôsledku trvajúcej pracovnej neschopnosti stratil v mesiacoch január 2020, máj až september 2020 na mzde vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom 1 355,- € a vyplatenou čistou mzdou. Žalobca nesprávne uvádza, že v rozhodnom období 01/2020, 05/2020 až 09/2020 mu bola vyplácaná čistá mzda (okrem mesiaca 09/2020). Podľa potvrdenia o plate doloženého do súdneho spisu boli žalobcovi vyplácané nemocenské dávky. V mesiaci 01/2020 namiesto čistej mzdy 1 355,- € obdržal nemocenské dávky vo výške 565,81 €. Aj mesiacoch 05/2020 až 09/2020, keby pracoval, by mu zamestnávateľ vyplatil mzdu vo výške 1 355,- €, avšak pre trvajúcu práceneschopnosť boli žalobcovi v 5/2020 poukázané nemocenské dávky vo výške 613,90 €, v 06/2020 nemocenské dávky 594,10 €, v 07/2020 nemocenské dávky 613,91 €, v 08/2020 nemocenské dávky 613,90 € a v 09/2020 nemocenské dávky 257,45 € a okrem toho za odpracovaný čas v mesiaci 09/2020 aj čistá mzda v sume 615,02 €.

O žalobe rozhodol prvýkrát Okresný súd Banská Bystrica podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní platobným rozkazom sp. zn. 9Up/153/2021 zo 16.02.2021. Už v odpore proti platobnému rozkazu žalovaný vzniesol námietky proti výške škody s odôvodnením, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť uplatneného nároku so zranením, ktoré mu spôsobil žalovaný 01.01.2020. Súd prvej inštancie si od žalobcu vyžiadal lekárske správy z odboru neurológia z obdobia od 18.02.2020 do 25.09.2020, avšak tieto listinné dôkazy jednotlivito ani vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi v dôvodoch rozhodnutia v zmysle § 191 ods. 1 C. s. p. nevyhodnotil, na 5. strane odôvodnenia napísal len jednu všeobecnú nič nehovoriacu vetu, že nárok na náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti bol dôvodný. Prvé vyšetrenie žalobcu v neurologickej ambulancii N. N. N., so sídlom O. sa uskutočnilo 18.02.2020, kedy lekárka doporučila pokračovať v liečbe, naordinovala lieky, objednala žalobcu na kontrolu pri stabilizovanom stave o tri mesiace, pri zhoršení skôr. Druhá správa o neurologickom vyšetrení v ambulancii N. N. N. je zo dňa 02.06.2020, kedy žalobca uvádzal zvýraznené bolesti pod okom, aj pri zmene počasia a tvrdil bolesti hlavy. Neurologička skrátila interval kontroly na jeden mesiac a pre neuralgie predpísala ďalší liek. Znovu doporučila pokračovať v liečbe. Na ďalšiu kontrolu prišiel do neurologickej ambulancie žalobca už 26.06.2020, kde udával tri dni pretrvávajúcu bolesť „cefalou“ („Cefalea“ je podľa Wikipédie označenie pre pocity bolesti v oblasti hlavy – poznámka odvolacieho súdu) a práve z tohto dôvodu bola žalobcovi podaná infúzia, predpísaná séria injekcií a znovu sa zvýšila dávka jedného lieku. Aj na tejto správe je záznam N. N. N., že práceneschopnosť má pokračovať. Štvrté neurologické vyšetrenie sa uskutočnilo 28.07.2020, v tento deň žalobca stále udával bolesti hlavy s tým, že po infúzii a injekčnej liečbe sa cíti lepšie, bolesti tváre sú kolísavého charakteru. Žalobca bol objednaný na neurologickú kontrolu o ďalšie dva mesiace s doporučením dotedy pokračovať v pracovnej neschopnosti. Posledná správa N. N. N. je z 25.09.2020, v ktorej neurologička uznala žalobcu za stabilného, schopného pokračovať v práci hasiča. Práceneschopnosť žalobcu teda nekončila posledným dňom mesiaca september 2020, ale dňom 25.09.2020, o čom svedčí aj potvrdenie o vyplatení mzdy na č. l. 10 spisu, v ktorom sa vykazuje žalobcovi odpracovanie časti fondu pracovného času.

Vzhľadom na cudzie medicínske výrazy uvádzané v správach N. N. N. odvolací súd urobil dopyt na N. N. N., ktorú žiadal o oznámenie, či doporučenie pokračovať v pracovnej neschopnosti žalobcu malo súvis s úrazom utrpým 01.01.2020. N. N. N. v správe, ktorej kópia bola stranám sporu doručená, oznámila, že vzhľadom na rozsah poranení s nutnosťou operačného riešenia tvárových kostí s poškodením hlavových nervov s prolongovanou neuropatickou bolesťou doporučila trvanie pracovnej neschopnosti žalobcu až do 25.09.2020. Liečebný režim žalobca dodržiaval, spolupracoval, avšak klinické prejavy postihnutia nervov mali kolísavý priebeh s nutnosťou opakovanej úpravy liečby.

8. Posudzovanie dočasnej pracovnej neschopnosti je súčasťou poskytovania zdravotnej starostlivosti podľa zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Lekár podľa § 12a zákona č. 576/2004 Z. z. rozhoduje o tom, kedy sa ukončí dočasná pracovná neschopnosť (§ 12a ods. 5 písm. b/ zákona č. 576/2004 Z. z.) na základe vyšetrení pacienta s prihliadnutím aj na charakter práce, ktorú pacient vykonáva. Priebežné správy o liečení žalobcu v neurologickej ambulancii N. N. N. spolu so správou podanou odvolaciemu súdu aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne preukazujú,

že práceneschopnosť žalobcu aj v mesiacoch máj až september 2020 bola v príčinnej súvislosti s úrazom utrpеныm žalobcom dňa 01.01.2020. Zdravotný stav žalobcu je v lekárskej dokumentácii dostatočne popísaný a potreba predĺženia dočasnej pracovnej neschopnosti odborne zdôvodnená. Tvrdenia žalovaného o účelovom predlžovaní liečenia a práceneschopnosti, či nesprávneho liečebného postupu z dôkazov predložených stranami sporu a správy dožiadanej odvolacím súdom preukázané neboli. Z textu správy vyhotovenej N. N. N. dňa 28.07.2020 jednoznačne vyplýva, že infúzna a injekčná liečba súvisela s poškodením zdravia žalobcu 01.01.2020. Lekárka konštatovala, že sa pacient po infúznej a injekčnej liečbe cíti lepšie. N. N. N. sa v správe doručenej odvolaciemu súdu vyjadrila aj k úprave liečby pacienta tak, že táto bola potrebná pre kolísavý priebeh klinických prejavov postihnutia nervov. Lekárske správy z vyšetrení žalobcu v neurologickej ambulancii spolu s vyjadrením N. N. z 20.01.2026 dostatočným spôsobom preukazujú príčinnú súvislosť medzi dĺžkou pracovnej neschopnosti žalobcu a z tohto titulu vzniknutej straty na zárobku so zranením, ktoré spôsobil žalobcovi žalovaný 01.01.2020. Nebolo ani podľa názoru odvolacieho súdu za tým účelom potrebné nariadiť vo veci znalecké dokazovanie v zmysle návrhu žalovaného a súd prvej inštancie nepochybil, keď podľa § 185 ods. 1 C. s. p. zamietol návrh na vykonanie takéhoto dôkazu ako nadbytočného. Znalecké dokazovanie na dôvod dĺžky trvania pracovnej neschopnosti žalobcu pre správne zistenie skutkového stavu nebolo potrebné. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku neobstojí. Bezodôvodne vytyka žalobca súdu prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne príčinnej súvislosti medzi dĺžkou pracovnej neschopnosti žalobcu a zranením spôsobeným 01.01.2020.

9. Dôvodom čiastočnej zmeny rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom bolo nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v časti nároku na náhradu za stratu na zárobku, aj v ďalšej majetkovej škode vo výške 1 289,71 €, ktorá žalobcovi vznikla zvolením si splnomocneného právneho zástupcu na zastupovanie v trestnom konaní pri uplatnení nárokov na náhradu škody.

10. Súd prvej inštancie v bode 3 odôvodnenia rozsudku citoval ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka v znení: „Náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako úrazový príplatok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.“

11. K zraneniu žalobcu došlo 01.01.2020. V dôsledku úrazu spôsobeného žalovaným vznikla žalobcovi škoda strata na zárobku v mesiacoch január až september 2020. Ku dňu 01.01.2020 sa náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného podľa § 446 Občianskeho zákonníka uhrádzala peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných predpisov. Ustanovenie § 446 aplikované súdom prvej inštancie ku dňu vzniku škody žalobcovi účinné nebolo. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2016-53 z 10.10.2018 Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 446 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení akom ho aplikoval súd prvej inštancie, nie je v súlade s článkom 12 ods. 1 a článkom 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vyhlásením nálezu v Zbierke zákonov pod č. 25/2019 Z. z. stratilo ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka v znení aplikovanom súdom prvej inštancie účinnosť. Novelou Občianskeho zákonníka uskutočnenou zákonom č. 394/2019 Z. z. došlo k opätovnej úprave náhrady straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného v § 446 tak, že náhrada straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody, a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných predpisov.

12. Žalobca si teda správne vyčíslil stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti ako rozdiel medzi priemerným zárobkom, ktorý dosahoval pred vznikom škody a vyplatenými nemocenskými dávkami. K omylu z jeho strany aj zo strany súdu prvej inštancie o výške tohto nároku došlo pri mesiaci 09/2020, kde tak žalobca ako aj súd prvej inštancie nezohľadnili, že oproti priemernému zárobku 1 355,- € nečiní strata na zárobku až 1 097,55 €, pretože v tomto mesiaci okrem vyplatených nemocenských dávok 257,45 € bola žalobcovi vyplatená aj čistá mzda vo výške 615,02 €. Strata na zárobku vznikla žalobcovi v dôsledku pracovnej neschopnosti spôsobenej úrazom len vo výške rozdielu medzi sumou 1 355,00 € - vyplatená mzda 615,02 € - 257,45 € = 482,53 €.

13. Právne posúdenie veci je činnosť súdu alebo orgánu, pri ktorej sa zistený skutkový stav podraduje pod príslušné právne normy (aplikácia práva). Súd prvej inštancie nepoužil na právne posúdenie nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku správnu právnu normu (použil neúčinný § 446 OZ), z tohto dôvodu je právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nesprávne. Nič to však nemení na dôvodnosti nároku žalobcu, ktorý podľa § 446 Občianskeho zákonníka obstoje vo výške priznanej súdom prvej inštancie za mesiace 01/2020, 05/2020 až 08/2020 a čiastočne v sume 482,53 € aj v mesiaci 09/2020, keď sumy priznané súdom prvej inštancie predstavujú v zmysle § 446 OZ v znení účinnom v roku 2020 rozdiel medzi priemerným zárobkom poškodeného žalobcu, ktorý dosahoval pred vznikom škody a nemocenskými dávkami vyplatenými v dôsledku úrazu podľa osobitných predpisov. Žalovaný svoju zodpovednosť za škodu vzniknutú žalobcovi nepopiera (§ 420 ods. 1 OZ). K spáchaniu skutku sa v trestnom konaní sp. zn. 22T/94/2020 priznal. V trestnom konaní nespochybňoval ani výšku nárokov žalobcu, až v tomto civilnom procese žiadal posúdiť spoluzodpovednosť žalobcu na vzniknutej škode. Žalobcovu spoluzodpovednosť vyvodzuje žalovaný len z tej skutočnosti, že aj žalobca bol dňa 01.01.2020 pod vplyvom alkoholu a prihovril sa dievčatám v spoločnosti žalovaného spôsobom, ktorý sa žalovanému nezdal vhodný. Žiadne verbálne útoky zo strany žalobcu na žalovaného či jeho spoločnosť dievčat v trestnom konaní ani v tomto konaní o náhradu škody preukázané neboli. Pre záver o zavinení poškodeného musia byť splnené rovnaké podmienky ako pre zodpovednosť škodcu a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Žalovaný nekonkretizoval, akú povinnosť mal porušiť žalobca tým, že sa žalovanému a ním sprevádzaným osobám prihovril. Ak je aj pravdivé tvrdenie o verbálnom útoku žalobcu na žalovaného a jeho spoločnosť, toto správanie žalobcu nie je v príčinnej súvislosti so vznikom škody na strane žalobcu. Škoda vznikla výlučne protiprávnym konaním žalovaného, ktorý fyzicky zaútočil na žalobcu na spôsobil mu zranenia vyžadujúce práceneschopnosť.

14. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C. s. p. obsahovo potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznanej náhrady za stratu na zárobku vo výške 4 255,91 € ako vo výroku vecne správne a podľa § 388 C. s. p. čiastočne zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu o náhradu straty na zárobku vo výške 615,02 € ako nedôvodnú zamietol. Suma 4 255,91 € predstavuje rozdiel medzi uplatneným nárokom náhrady za stratu na zárobku 4 870,93 € a čistou mzdou vyplatenou žalobcovi v mesiaci 09/2020.

15. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj druhý uplatnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu v rámci trestného konania vo výške 1 289,71 €. Z rozsudku súdu prvej inštancie nie je zistiteľné, od ktorého ustanovenia akého právneho predpisu odvodil možnosť priznať tento nárok žalobcovi v osobitnom civilnom sporovom konaní. Zaoberal sa len výškou trov právneho zastúpenia, či boli vyčíslené v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Žalovaný už v odpore proti platobnému rozkazu vzniesol námietku, že žalobca touto žalobou o zaplatenie trov právneho zastúpenia v trestnom konaní ako škody v zmysle občianskeho práva obchádza ustanovenie § 557 ods. 1 Trestného zákona (správne Trestného poriadku - poznámka odvolacieho súdu) a túto pohľadávku si mal uplatniť v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 22T/94/2020. Táto argumentácia proti dôvodnosti uplatneného nároku bola prednesená aj na pojednávaní dňa 25.10.2024 pred súdom prvej inštancie a v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, z tohto dôvodu odvolací súd v uznesení sp. zn. 17Co/12/2025 zo dňa 26. januára 2026 nevyzýval strany sporu na vyjadrenie k možnému použitiu ustanovenia § 557 ods. 1 Trestného poriadku (ani na vyjadrenie k § 441 OZ). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/80/2019 z 25. februára 2021 „Pokiaľ v civilnom sporovom konaní strana sporu sama vo svojom vyjadrení adresovanom súdu navrhne aplikáciu niektorého ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu kľúčového pre rozhodnutie veci a toto jej vyjadrenie je zaslané na vyjadrenie druhej strane sporu, odvolací súd nemá povinnosť postupovať podľa § 382 Civilného sporového poriadku a vyzývať strany sporu na vyjadrenie sa k prípadnej aplikácii daného ustanovenia. Ustanovením všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité, je v zmysle § 382 Civilného sporového poriadku ustanovenie, o ktorého výklad a použitie nežiadala v priebehu konania žiadna zo sporových strán.“

16. Podľa § 557 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení účinnom do 31.12.2020, ak bol poškodenému aspoň sčasti priznaný nárok na náhradu škody, je odsúdený, ktorému bola povinnosť na náhradu škody uložená, povinný nahradiť mu trovy potrebné na účelné uplatnenie jeho nároku v trestnom konaní vrátane trov vzniknutých pribratím splnomocnenca.

17. Žalobcovi vznikli v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 22T/94/2020 trovy v súvislosti s uplatnením nároku na náhradu škody v podobe trov právneho zastúpenia za právne služby poskytnuté žalobcovi advokátom JUDr. Ondrejom Szilágyim. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T/94/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/72/2020 z 15.10.2020 bol poškodenému žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody. Podľa § 557 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom do 31.12.2020 (dátumy rozhodnutia Okresného súdu Lučenec a Krajského súdu v Banskej Bystrici v trestnej veci) mala byť povinnosť na náhradu trov poškodeného uložená odsúdenému v rámci trestného konania. Trestný poriadok upravuje postup súdu pri rozhodovaní o povinnosti na náhradu trov trestného konania a o ich výške v § 558 ods. 1 tak, že o povinnosti na náhradu trov poškodeného a ich sume... rozhodne po právoplatnosti rozsudku predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník. Ustanovenia § 557 a § 558 zostali nedotknuté ďalšími novelami Trestného poriadku a sú totožného znenia aj ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto veci. Trestný poriadok v § 558 ods. 1 upravuje len začiatok lehoty na rozhodnutie o povinnosti na náhradu trov trestného konania (po právoplatnosti rozsudku), rozhodnutie o povinnosti na náhradu trov trestného konania nie je obmedzené žiadnou lehotou. Povinnosť súdu konajúceho v trestnej veci rozhodnúť o trovách konania poškodeného vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 394/2021-37 z 12.01.2022, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 176/2019 zo dňa 17.12.2019, či rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/97/2024 zo 06.11.2024, z ktorého vyplýva, že trovy poškodeného spojené s uplatnením nároku na náhradu škody v trestnom konaní nie je možné považovať za „škodu spôsobenú trestným činom“ a preto na ich náhradu nemožno odsúdeného zaväzovať v odsudzujúcom rozsudku podľa § 287 Trestného poriadku a potom ani odkázať s nárokom na náhradu škody podľa § 288 Trestného poriadku na civilný proces.

18. Viazanosť civilného súdu s rozhodnutím príslušných orgánov v trestnom konaní v zmysle § 193 C. s. p. sa vzťahuje len k rozhodnutiu o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihateľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Trestným rozhodnutím o škode a jeho výške civilný súd nie je viazaný (podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 389/2024-18 z 27.08.2024).

19. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému v sume 1 289,71 € nie je škodou vzniknutou žalobcovi v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, v tejto časti nebola žaloba dôvodná, preto odvolací súd podľa § 388 C. s. p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. Žalobca listom z 1. februára 2021 vyzval žalovaného na zaplatenie náhrady škody uplatňovanej v tomto konaní (náhrady za stratu na zárobku aj trov trestného konania) v lehote 5 dní od doručenia výzvy. Na základe tejto výzvy si uplatňoval v žalobe z celého uplatneného nároku aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne od 09.02.2021 do zaplatenia. Žalovaný v priebehu konania na súde prvej inštancie ani v odvolacom konaní nepoprel doručenie výzvy na úhradu dlhu ani omeškanie so splnením peňažného záväzku. Úroky z omeškania vo výške 5 % ročne podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka prináležia žalobcovi len z priznanej istiny 4 255,91 € od 09.02.2021 do zaplatenia. Vo zvyšku bola žaloba o zaplatenie úrokov z omeškania ako nedôvodná zamietnutá.

21. Žalobca si v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody vo výške 6 160,64 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 09.02.2021. Úroky z omeškania z uplatneného nároku istiny za obdobie od 09.02.2021 do rozhodnutia odvolacieho súdu 31.03.2026 by činili 1 584,04 €. Pre účely ustálenia pomeru úspechu strán v spore je potrebné za uplatnený nárok považovať sumu 6 160,64 € + úroky z omeškania 1 584,04 €. Rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi priznaná náhrada škody vo výške 4 255,91 € a úroky z omeškania z tejto sumy od 09.02.2021 do zaplatenia. Úroky z omeškania z priznanej istiny 4 255,91 € sadzbou 5 % ročne ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu do 31.03.2026 sa rovnajú sume 1 094,29 €. Z uplatneného nároku 7 744,68 € (6 160,64 + 1 584,04 = 100 %) uspel žalobca so svojím nárokom vo výške 5 350,20 € (4 255,91 + 1 094,29 = 5 350,20 €), čo predstavuje 69,08 % uplatneného nároku. Žaloba o istinu a úroky z omeškania bola zamietnutá v rozsahu 2 394,48 € (30,92 % uplatneného nároku). Pomer úspechu a neúspechu strán v spore pre účely rozhodnutia o trovách konania podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku je 38,16 % v prospech žalobcu. V takejto výške podľa výsledku konania a zásady úspechu v spore vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému ako neúspešnej strane v spore.

22. Žalovaný žiadal v odvolaní na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku a náhradu trov konania nepriznať žalobcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa, za ktoré v odvolaní z 18.12.2024 žalovaný označil, že sa skutku dopustil ako mladistvý, študent bez finančného príjmu, nedisponuje žiadnym majetkom, preto bol nútený požiadať o bezplatnú právnu pomoc Centrum právnej pomoci a jeho žiadosti bolo aj vyhovené. Lustráciou príjmov žalovaného v Sociálnej poisťovni za obdobie od 01.07.2024 do 18.03.2026 odvolací súd zistil, že za žalovaného v právnom vzťahu označenom Sociálnou poisťovňou ako ZECD2PR odvádza odvodov zamestnávateľ P. L. L. so sídlom v Hnúšti, kód ZECD2PR poisťového vzťahu používaného Sociálnou poisťovňou znamená dohodár – dohoda o pracovnej činnosti s pravidelným príjmom. V období od 16.09.2024 do 30.09.2024 dosiahol žalovaný u P. L. L.. Hnúšťa príjem len 47,41 € brutto. Ďalší poisťný vzťah vykazovaný Sociálnou poisťovňou od 16.09.2025 u zamestnávateľa A. – G. Q. B., L. „F. L. O.“, L. L. R. F. je definovaný kódom ZEC – zamestnanec. Žalovaný je teda od septembra 2025 až do februára 2026 zamestnancom zamestnávateľa A. – G. Q. B., L. „F. L. O.“ s príjmom v rozmedzí od 457,82 € za 09/2025 po vyše 1 000,-€ brutto v období od 10/2025 do 02/2026. Ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu nie je žalovaný študentom bez príjmu, ale zamestnancom s pravidelným príjmom, preto nebol dôvod na aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku z hľadiska sociálnych pomerov žalovaného.

23. O výške trov, ktoré žalobcovi vznikli a majú byť uhradené žalovaným, bude rozhodovať podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia o veci samej, z toho dôvodu je povinnosť náhrady trov konania zo strany žalovaného viazaná na právoplatnosť uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov žalobcu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky

minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súde je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek

výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).